

BKI nr 36 af 28/09/1963 Gældende
Offentliggørelsesdato: 10-12-1963
Udenrigsministeriet

Senere ændringer til forskriften

- BKI nr 24 af 21/08/2003
- BKI nr 6 af 27/01/1986
- BKI nr 106 af 11/11/1986
- BKI nr 108 af 11/11/1986

Den fulde tekst

Bekendtgørelse af Europæisk konvention af 13. december 1957 om udlevering af lovovertrædere>(* 1) (* 2)

Ved kgl. resolution af 5. juli 1962 har Danmark ratificeret den af Det Europæiske Råds ministerudvalg i Paris den 13. december 1957 vedtagne konvention om udlevering af lovovertrædere.

Konventionens ordlyd er som følger:

EUROPÆISKE KONVENTION

om udlevering.

Undertegnede regeringer, som er medlemmer af Det Europæiske Råd, er,

i betragtning af, at Det Europæiske Råd har til formål at tilvejebringe større enhed mellem sine medlemmer,

da dette formål kan fremmes ved indgåelse af overenskomster og ved fælles optræden på det juridiske område,

og da vedtagelsen af ensartede regler om udlevering er egnet til at fremme disse enhedsbestræbelser,

blevet enige om følgende:

Artikel 1.

Forpligtelse til udlevering.

De kontraherende parter forpligter sig til i overensstemmelse med de i denne konvention fastsatte bestemmelser og betingelser til hverandre at udlevere enhver person, mod hvem det begærende lands kompetente myndigheder har indledet retsforfølgning for en forbrydelse, eller som af de nævnte myndigheder ønskes udleveret med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en beslutning om sikkerhedsforanstaltning.

Artikel 2.

Forbrydelser, som kan medføre udlevering.

1. Udlevering skal tillades for forbrydelser, som efter lovgivningen såvel i den begærende stat som i den stat, over for hvilken begæring er fremsat, kan medføre frihedsstraf i en længstetid af mindst eet år eller strengere straf. Hvis fængselsstraf er idømt, eller sikkerhedsforanstaltning er besluttet på den begærende stats territorium, skal straffen eller sikkerhedsforanstaltningen være af mindst 4 måneders varighed.

2. Hvis udleveringsbegæringen omfatter flere selvstændige forbrydelser, der hver for sig kan medføre frihedsstraf eller sikkerhedsforanstaltning efter lovgivningen såvel i den begærende stat som i den stat, over for hvilken begæring er fremsat, men af hvilke nogle ikke opfylder betingelsen med hensyn til straffens eller sikkerhedsforanstaltningens varighed, er den sidstnævnte stat berettiget til at tillade udlevering også for de sidstnævnte forbrydelser.

3. Enhver kontraherende stat, hvis lovgivning ikke tillader udlevering for visse af de i denne artikels stk. 1 angivne forbrydelser, kan for sit vedkommende udelukke sådanne forbrydelser fra denne konventions anvendelsesområde.

4. Enhver kontraherende stat, der ønsker at benytte sig af den i denne artikels stk. 3 hjemlede ret, skal på tidspunktet for deponeringen af sit ratifikations- eller tiltrædelsesdokument overgive

Det Europæiske Råds generalsekretær enten en fortegnelse over de forbrydelser, for hvilke udlevering kan ske, eller en fortegnelse over de forbrydelser, for hvilke udlevering er udelukket, og skal samtidig angive de lovbestemmelser, som tillader eller udelukker udlevering. Rådets generalsekretær skal videresende disse fortegnelser til de øvrige signatarmagter.

5. Hvis udlevering for andre forbrydelser senere udelukkes gennem en kontraherende stats lovgivning, skal denne stat meddele dette til generalsekretæren. Generalsekretæren skal underrette de øvrige signatarmagter. Sådanne meddelelse får først virkning tre måneder fra den dato, da den modtages af generalsekretæren.

6. En stat, som benytter sig af den i denne artikels stk. 4 og 5 hjemlede ret, kan når som helst bringe denne konvention i anvendelse med hensyn til forbrydelser, som har været undtaget fra dens anvendelsesområde. Staten skal give rådets generalsekretær meddelelse om sådanne ændringer, og generalsekretæren skal underrette de øvrige signatarmagter.

7. Enhver kontraherende stat kan påberåbe sig gensidighed med hensyn til enhver forbrydelse, som i henhold til denne artikel er undtaget fra konventionens anvendelsesområde.

Artikel 3.

Politiske forbrydelser.

1. Udlevering må ikke tillades, såfremt den forbrydelse, for hvilken udlevering er begæret, af den stat, over for hvilken begæring er fremsat, betragtes som en politisk forbrydelse eller som en forbrydelse, der har forbindelse med en politisk forbrydelse.

2. Samme regel finder anvendelse, hvis den stat, over for hvilken begæring er fremsat, har vægtige grunde til at antage, at en begæring om udlevering for en almindelig forbrydelse er fremsat med det formål at tiltale eller straffe en person på grund af hans race, religion, nationalitet eller politiske overbevisning, eller at den pågældendes stilling kan blive forringet af disse grunde.

3. Drab eller forsøg på drab af et statsoverhoved eller et medlem af hans familie betragtes ikke som politisk forbrydelse ved anvendelsen af denne konvention.

4. Denne artikel påvirker ikke forpligtelser, som de kontraherende parter måtte have påtaget sig eller påtager sig i henhold til nogen anden international konvention af multilateral karakter.

Artikel 4.

Militære forbrydelser.

Udlevering for handlinger, der er strafbare efter den militære lovgivning, men som ikke er strafbare efter den almindelige straffelovgivning, er undtaget fra denne konventions anvendelsesområde.

Artikel 5.

Fiskale forbrydelser.

For forbrydelser vedrørende skatte-, afgifts-, told eller valutaloggivningen skal udlevering efter reglerne i denne konvention kun tillades, såfremt de kontraherende parter har truffet beslutning herom med hensyn til en sådan forbrydelse eller kategori af forbrydelser.

Artikel 6.

Udlevering af egne statsborgere.

1. (a) En kontraherende stat er berettiget til at afslå udlevering af sine egne statsborgere.

- (b) Hver kontraherende stat kan gennem en erklæring, der afgives samtidig med undertegnelsen eller deponeringen af ratifikations- eller tiltrædelsesdokumentet, for sit vedkommende angive den betydning, begrebet 'statsborgere'; skal have ved anvendelsen af denne konvention.
- (c) Statsborgerskabet skal bestemmes efter forholdene på det tidspunkt, da spørgsmålet om udlevering afgøres. Hvis den pågældende person imidlertid først anerkendes som statsborger i den stat, over for hvilken begæring er fremsat, i tidsrummet mellem beslutningen og det tidspunkt, på hvilket han agtes overført, kan den sidstnævnte stat benytte den under (a) fastsatte bestemmelse.

2. Hvis den stat, over for hvilken begæring er fremsat, ikke udleverer en af sine egne statsborgere, skal den på den begærende stats anmodning forelægge sagen for sine kompetente myndigheder, for at der kan indledes retsforfølgning, såfremt der findes anledning hertil. Med henblik herpå skal akter, oplysninger og bevismidler vedrørende forbrydelsen vederlagsfrit oversendes på den i artikel 12, stk. 1, angivne måde. Den begærende stat skal underrettes om resultatet af sin anmodning.

Artikel 7.

Gerningsstedet.

1. Den stat, over for hvilken begæring er fremsat, kan afslå begæringen, når udleveringen kræves for en forbrydelse, som efter statens lovgivning betragtes som begået helt eller delvis på dens territorium eller på et sted, der ligestilles med dens territorium.

2. Når den forbrydelse, for hvilken udlevering begæres, er begået uden for den begærende stats territorium, kan udlevering kun afslås, hvis lovgivningen i den stat, over for hvilken begæring er fremsat, ikke hjemler adgang til retsforfølgning for tilsvarende forbrydelser, når de er begået uden for den sidstnævnte stats territorium, eller ikke tillader udlevering for den pågældende forbrydelse.

Artikel 8.

Verserende retssager vedrørende samme forbrydelser.

Den stat, over for hvilken begæring er fremsat, kan afslå at udlevere den pågældende person, såfremt statens kompetente myndigheder har indledet retsforfølgning imod ham i anledning af den eller de forbrydelser, for hvilke udlevering er begæret.

Artikel 9.

Non bis in idem.

Udlevering må ikke tillades, hvis der af de kompetente myndigheder i den stat, over for hvilken begæring er fremsat, er afsagt endelig dom over den pågældende person for den eller de forbrydelser, for hvilke udlevering er begæret. Udlevering kan afslås, hvis de kompetente myndigheder i den nævnte stat har besluttet enten ikke at indlede retsforfølgning eller at afslutte en påbegyndt retsforfølgning vedrørende den eller de samme forbrydelser.

Artikel 10.

Forældelse.

Udlevering må ikke tillades, når der i henhold til lovgivningen enten i den begærende stat eller i den stat, over for hvilken begæring er fremsat, er indtrådt forældelse med hensyn til tiltale eller fuldbyrdelse af straf.

Artikel 11.

Dødsstraf.

Hvis den forbrydelse, for hvilken udlevering er begæret, i henhold til lovgivningen i den begærende stat kan straffes med døden, og hvis dødsstraf for sådan forbrydelse ikke er hjemlet i lovgivningen i den stat, over for hvilken begæring er fremsat, eller i almindelighed ikke fuldbyrdes i denne stat, kan udlevering afslås, med mindre den begærende part afgiver en sådan forsikring, som den anden part anser for fyldestgørende, om, at dødsstraffen ikke vil blive fuldbyrdet.

Artikel 12.

Begæringen og de medfølgende dokumenter.

1. Begæringen skal være skriftlig og fremsættes ad diplomatisk vej. Andre fremsættelsesmåder kan aftales ved direkte overenskomst mellem to eller flere parter.
2. Begæringen skal ledsages af:

- (a) Originalen eller en behørigt bekræftet genpart af en umiddelbart eksigibel dom til straf eller beslutning om sikkerhedsforanstaltning eller af en arrestordre eller anden beslutning med samme virkning og udstedt i overensstemmelse med den i den begærende stats lovgivning foreskrevne fremgangsmåde.
- (b) En redegørelse for de forbrydelser, for hvilke udlevering begæres. Tid og sted for deres udførelse, deres retlige beskrivelse og henvisning til de relevante lovbestemmelser skal angives så nøjagtigt som muligt.
- (c) En afskrift af de relevante lovbestemmelser eller, hvis dette ikke er muligt, en redegørelse for de relevante retsregler samt en så nøjagtig beskrivelse som muligt af den pågældende person og alle andre oplysninger, som kan bidrage til at fastslå hans identitet og nationalitet.

Artikel 13.

Supplerende oplysninger.

Hvis de oplysninger, der gives af den begærende stat, findes utilstrækkelige til, at den stat, over for hvilken begæring er fremsat, kan træffe afgørelse i henhold til denne konvention, skal den sidstnævnte stat anmode om de nødvendige supplerende oplysninger og kan fastsætte en tidsfrist for modtagelsen af disse.

Artikel 14.

Specialitetsregel.

1. Over for en person, der er blevet udleveret, kan der ikke indledes retsforfølgning, afsiges straffedom eller iværksættes tilbageholdelse med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en beslutning om sikkerhedsforanstaltning eller i øvrigt foretages nogen begrænsning i hans personlige frihed for nogen anden forud for overførelsen begået forbrydelse end den, for hvilken udlevering er sket, undtagen i følgende tilfælde:

- (a) Når den stat, som har udleveret ham, samtykker deri. Anmodningen om samtykke skal ledsages af de i artikel 12 nævnte dokumenter og af en udskrift af enhver forklaring, som den udleverede person har afgivet vedrørende den pågældende forbrydelse. Samtykke skal gives, når den forbrydelse, med hensyn til hvilken det begæres, i sig selv begrunder forpligtelse til udlevering i henhold til denne konvention.
- (b) Når den pågældende person efter at have haft mulighed for at forlade den stat, til hvilken han er udleveret, ikke har gjort dette inden for 45 dage efter den endelige løsladelse, eller når han er vendt tilbage til nævnte stats territorium efter at have forladt det.

2. Den begærende stat kan imidlertid træffe enhver foranstaltning, som er nødvendig for at fjerne den pågældende fra statens territorium, eller som efter dens lovgivning er nødvendig for at afbryde en forældelse, herunder retsforfølgning uanset tiltaltes fravær.

3. Hvis beskrivelsen af den påsigtede forbrydelse ændres under retsforfølgningen, kan den udleverede person kun underkastes retsforfølgning eller idømmes straf, for så vidt forbrydelsen, således som den nu er beskrevet, efter sit gerningsindhold er en forbrydelse, der kunne medføre udlevering.

Artikel 15.

Videreudlevering til en tredje stat.

Bortset fra det i artikel 14, stk. 1 (b), omhandlede tilfælde må en person, der er udleveret til den begærende stat, ikke uden samtykke fra den stat, over for hvilken begæring er fremsat, udleveres til en anden part eller en tredje stat, som eftersøger den pågældende for forbrydelser begået før udleveringen. Den stat, over for hvilken begæring er fremsat, kan kræve de i artikel 12, stk. 2, nævnte dokumenter forelagt.

Artikel 16.

Foreløbig anholdelse og fængsling.

1. I hastende sager kan de kompetente myndigheder i den begærende stat anmode om foreløbig anholdelse og fængsling af den eftersøgte person. De kompetente myndigheder i den stat, over for hvilken begæring er fremsat, træffer afgørelse i sagen i overensstemmelse med denne stats lovgivning.

2. Begæring om foreløbig anholdelse og fængsling skal angive, at et af de i artikel 12, stk. 2 (a), nævnte dokumenter foreligger, og at det er hensigten at fremsende en begæring om udlevering. Den skal endvidere angive den forbrydelse, for hvilken udlevering vil blive begæret, og hvor og hvornår forbrydelsen er begået, samt så vidt muligt indeholde et signalement af den eftersøgte.

3. En begæring om foreløbig anholdelse og fængsling skal fremsendes til de kompetente myndigheder i den stat, over for hvilken begæring fremsættes, enten ad diplomatisk vej eller direkte med post eller telegraf eller gennem Den Internationale Kriminalpolitioorganisation (Interpol) eller på en hvilken som helst anden måde, der afgiver skriftligt bevis, eller som er godkendt af den modtagende part. Den begærende myndighed skal uden ophold underrettes om resultatet af sin begæring.

4. En foreløbig fængsling kan bringes til ophør, hvis den stat, over for hvilken begæring er fremsat, ikke senest 18 dage efter anholdelsen har modtaget begæringen om udlevering og de i artikel 12 nævnte dokumenter. Den må under ingen omstændigheder strække sig udover 40 dage regnet fra anholdelsesdagen. Muligheden for midlertidig løsladelse på ethvert tidspunkt er ikke udelukket, men den stat, over for hvilken begæring er fremsat, skal træffe sådanne forholdsregler, som den anser for nødvendige for at forhindre den eftersøgte persons undvigelse.

5. Løsladelse er ikke til hinder for fornyet anholdelse, fængsling og udlevering, hvis en begæring om udlevering senere modtages.

Artikel 17.

Konkurrerende begæringer.

Hvis udlevering samtidig begæres af mere end een stat enten for den samme forbrydelse eller for forskellige forbrydelser, skal den stat, over for hvilken begæringerne fremsættes, træffe sin afgørelse under hensyntagen til samtlige foreliggende omstændigheder, herunder navnlig forbrydelseernes relative grovhed, gerningsstederne, tidspunkterne for de forskellige begæringers fremsættelse den pågældende persons statsborgerret og muligheden for senere udlevering til en anden stat.

Artikel 18.

Overførelse af den person, der skal udleveres.

1. Den stat, over for hvilken begæring er fremsat, skal på den i artikel 12, stk. 1, foreskrevne måde underrette den begærende stat om sin afgørelse vedrørende udlevering.

2. Ethvert fuldstændigt eller delvis afslag skal begrundes.

3. Hvis begæringen imødekommes, skal den begærende stat underrettes om sted og tid for overførelsen og om længden af det tidsrum, i hvilket den pågældende har været tilbageholdt med henblik på overførelsen.

4. Bortset fra de i denne artikels stk. 5 fastsatte bestemmelser, kan den pågældende person, såfremt han ikke er blevet modtaget på den fastsatte dato, løslades efter 15 dages forløb, og han skal under alle omstændigheder løslades efter 30 dages forløb. Den stat, over for hvilken begæring er fremsat, kan derpå afslå at udlevere ham for den pågældende forbrydelse.

5. Hvis en part på grund af omstændigheder, som den ikke er herre over, forhindres i at overføre eller modtage den person, som skal udleveres, skal den underrette den anden part. De to parter træffer aftale om en ny dato for overførelsen, hvorved bestemmelserne i denne artikels stk. 4 kommer til anvendelse.

Artikel 19.

Udsat eller betinget overførelse.

1. Den stat, over for hvilken begæring er fremsat, kan efter at have truffet afgørelse vedrørende begæringen om udlevering udsætte overførelsen af den pågældende person, for at denne af den nævnte stat kan undergives retsforfølgning eller, hvis han allerede er dømt, for at han på statens territorium kan udstå straf for en anden forbrydelse end den, for hvilken udlevering er begæret.
2. Den stat, over for hvilken begæring er fremsat, kan, i stedet for at udsætte overførelsen, midlertidigt overføre den pågældende person til den begærende stat på betingelser, som fastlægges ved gensidig aftale mellem parterne.

Artikel 20.

Overlevering af ejendom.

1. Den stat, over for hvilken begæring er fremsat, skal, for så vidt det er foreneligt med dens lovgivning, på den begærende stats anmodning beslaglægge og overlevere ejendom,
  - (a) der er påkrævet som bevismateriale, eller
  - (b) som er erhvervet som resultat af forbrydelsen, og som er fundet i den pågældende persons besiddelse ved anholdelsen eller senere er opdaget.
2. De i denne artikels stk. 1 omhandlede genstande skal overleveres, selvom personens udlevering efter at være blevet indrømmet ikke kan gennemføres på grund af den pågældende persons død eller undvigelse.
3. Hvis de omhandlede genstande er underkastet beslaglæggelse eller konfiskation i den stat, over for hvilken begæring er fremsat, kan denne stat i forbindelse med verserende strafforfølgning midlertidigt tilbageholde dem eller overgive dem på betingelse af, at de senere tilbageleveres.
4. Enhver rettighed, som den stat, over for hvilken begæring er fremsat, eller trediemand måtte have erhvervet over de omhandlede genstande, skal opretholdes. Hvis sådanne rettigheder består, skal genstandene snarest muligt efter retsforfølgningen vederlagsfrit tilbagesendes til den nævnte stat.

Artikel 21.

Gennemtransport.

1. Transport igennem en af de kontraherende parters territorium skal tillades, når en begæring herom fremkommer på den i artikel 12, stk. 1, foreskrevne måde, forudsat at den begærede forbrydelse ikke af den stat, der anmodes om at tillade gennemtransport, betragtes som en forbrydelse af politisk eller rent militær karakter i henhold til denne konventions artikler 3 og 4.
2. En stat kan afslå gennemtransport af personer, som er dens egne statsborgere i den betydning, der er angivet i artikel 6.
3. Med den af denne artikels stk. 4 følgende undtagelse skal de i artikel 12, stk. 2, nævnte dokumenter fremlægges.
4. Hvis lufttransport anvendes, gælder følgende bestemmelser:
  - (a) Hvis det ikke er hensigten, at landing skal finde sted, skal den begærende stat underrette den stat, hvis territorium overflyves, og bekræfte, at et af de i artikel 12, stk. 2(a), nævnte dokumenter foreligger. Hvis landing sker uforudset, har sådan underretning virkning som en begæring om foreløbig anholdelse i henhold til artikel 16, og den begærende stat skal fremsende en formel anmodning om gennemtransport.
  - (b) Hvis det er hensigten, at landing skal finde sted, skal den begærende stat fremsætte en formel anmodning om gennemtransport.
5. En stat kan imidlertid ved undertegnelsen af konventionen eller ved deponeringen af ratifikations- eller tiltrædelsesdokumentet tilkendegive, at den kun vil tillade gennemtransport af personer på nogle af eller alle de betingelser, på hvilke den tillader udlevering. I så fald kan gensidighedsprincippet anvendes.
6. En udleveret person må ikke transporteres gennem et territorium, hvor der er grund til at antage, at hans liv eller frihed kan blive truet på grund af hans race, religion, nationalitet eller politiske overbevisning.

Artikel 22.

Fremgangsmåden.

Hvor denne konvention ikke bestemmer andet, skal fremgangsmåden ved udlevering og foreløbig anholdelse udelukkende bestemmes af lovgivningen i den stat, over for hvilken begæring er fremsat.

Artikel 23.

Det sprog som skal benyttes.

De dokumenter, som skal fremlægges, skal være affattet på den begærende stats sprog eller på sproget i den stat, over for hvilken begæring er fremsat. Den sidstnævnte stat kan forlange en oversættelse til et af Det Europæiske Råds officielle sprog efter eget valg.

Artikel 24.

Udgifter.

1. Sådanne med udlevering forbundne udgifter, som påløber i den stat, over for hvilken begæring er fremsat, skal bæres af denne stat.
2. Udgifter, der påløber som følge af transport gennem territorium tilhørende en stat, som er blevet anmodet om at tillade gennemtransport, skal bæres af den begærende stat.
3. Såfremt den stat, over for hvilken begæring er fremsat, skal foretage udlevering fra et territorium, som ikke er en del af moderlandet, skal udgifterne ved rejsen mellem dette territorium og den begærende stats moderland bæres af den sidstnævnte stat. Samme regel finder anvendelse med hensyn til udgifter ved rejse mellem et område, som ikke omfattes af moderlandet i den stat, over for hvilken begæring er fremsat, og dette land.

Artikel 25.

Definition af »beslutning om sikkerhedsforanstaltning« .

I denne konvention betyder udtrykket »beslutning om sikkerhedsforanstaltning« enhver beslutning om frihedsberøvelse, som er truffet af en kriminaldomstol i forbindelse med eller i stedet for straffedom.

Artikel 26.

Forbehold.

1. Enhver kontraherende part kan ved undertegnelsen af denne konvention eller ved deponeringen af sit ratifikations- eller tiltrædelsesdokument tage forbehold med hensyn til en eller flere af konventionens bestemmelser.
2. En kontraherende part, som har taget et forbehold, skal tilbagekalde det, så snart omstændighederne tillader det. Sådant tilbagekaldelse sker ved meddelelse til Det Europæiske Råds generalsekretær.
3. En kontraherende stat, som har taget et forbehold med hensyn til en bestemmelse i denne konvention, kan ikke i videre omfang, end den selv har godkendt bestemmelsen, gøre krav på, at denne bringes i anvendelse af en anden part.

Artikel 27.

Territorial anvendelse.

1. Denne konvention finder anvendelse med hensyn til de kontraherende parter moderlande.
2. For så vidt angår Frankrig skal konventionen også finde anvendelse med hensyn til Algeriet og de oversøiske departementer og for så vidt angår Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, med hensyn til kanaløerne og øen Man.
3. Den tyske Forbundsrepublik kan udstrække anvendelsen af denne konvention til Land Berlin ved en meddelelse til Det Europæiske Råds generalsekretær, som skal underrette de øvrige parter om meddelelsen.
4. Ved direkte overenskomst mellem to eller flere kontraherende parter kan anvendelsen af denne konvention på sådanne betingelser, som fastsættes i overenskomsten, udvides til at omfatte andre af disse staters territorier end dem, der er nævnt i denne artikels stk. 1, 2 og 3, forudsat at vedkommende part er ansvarlig for territoriets internationale forbindelser.

Artikel 28.

Forholdet mellem denne konvention og bilaterale overenskomster.

1. Denne konvention skal for så vidt angår de lande, på hvilke den finder anvendelse, træde i stedet for bestemmelserne i bilaterale traktater, konventioner eller overenskomster vedrørende udlevering mellem to kontraherende parter.
2. De kontraherende parter må indbyrdes kun indgå bilaterale eller multilaterale overenskomster for at supplere denne konventions bestemmelser eller for at lette anvendelsen af de deri indeholdte principper.
3. Hvis udlevering mellem to eller flere kontraherende parter finder sted på grundlag af en ensartet lovgivning, står det parterne frit for at regulere deres gensidige forhold vedrørende udlevering udelukkende i overensstemmelse med en sådan ordning og uden hensyntagen til denne konventions bestemmelser. Tilsvarende princip finder anvendelse mellem to eller flere kontraherende parter, som hver for sig har en lovgivning, der hjemler adgang til fuldbyrdelse på det pågældende lands territorium af arrestordre udstedt på den anden parts eller de indre parter territorium, kontraherende parter, som i deres indbyrdes forhold udelukker eller fremtidig måtte udelukke anvendelsen af denne konvention i overensstemmelse med denne artikel, skal meddele dette til Det Europæiske Råds generalsekretær. Generalsekretæren skal underrette de øvrige kontraherende parter om meddelelser, der modtages i henhold til dette stykke.

Artikel 29.

Undertegnelse, ratifikation og ikrafttræden.

1. Denne konvention skal stå åben for undertegnelse af Det Europæiske Råds medlemmer. Den skal ratificeres. Ratifikationsdokumenterne skal deponeres hos rådets generalsekretær.

2. Konventionen træder i kraft 90 dage efter datoen for deponeringen af det tredje ratifikationsdokument.

3. For så vidt angår en signatarmagt, der senere ratificerer konventionen, træder denne i kraft 90 dage efter datoen for deponeringen af ratifikationsdokumentet.

Artikel 30.

Tiltrædelse.

1. Det Europæiske Råds ministerkomite kan indbyde enhver stat, der ikke er medlem af rådet, til at tiltræde denne konvention. Beslutningen om en sådan indbydelse skal godkendes eenstemmigt af de medlemmer af rådet, som har ratificeret konventionen.

2. Tiltrædelse sker ved deponering af et tiltrædelsesdokument hos rådets generalsekretær og får virkning 90 dage efter datoen for deponeringen.

Artikel 31.

Opsigelse.

Enhver kontraherende part kan for sit vedkommende opsig denne konvention ved en meddelelse til Det Europæiske Råds generalsekretær. Opsigelsen træder i kraft 6 måneder efter den dag, da rådets generalsekretær har modtaget meddelelsen.

Artikel 32.

Notifikationer.

Det Europæiske Råds generalsekretær underretter rådets medlemmer samt regeringen i de stater, som har tiltrådt denne konvention om:

- (a) deponeringen af ethvert ratifikations- eller tiltrædelsesdokument,
- (b) datoen for denne konventions ikrafttræden,
- (c) enhver erklæring afgivet i henhold til bestemmelserne i artikel 6, stk. 1, og artikel 21, stk. 5,
- (d) ethvert forbehold taget i henhold til artikel 26, stk. 1,
- (e) tilbagekaldelse af ethvert forbehold foretaget i henhold til artikel 26, stk. 2,
- (f) enhver meddelelse om opsigelse modtaget i henhold til artikel 31 og datoen for opsigelsens ikrafttræden.

Til bekræftelse heraf har undertegnede dertil behørigt bemyndigede underskrevet denne konvention.

Udfærdiget i Paris den 13. december 1957 med engelsk og fransk tekst, som begge har samme gyldighed, i eet eksemplar, som skal opbevares i Det Europæiske Råds arkiv. Det Europæiske Råds generalsekretær skal fremsende bekræftede genparter til signatarmagterne.

Danmarks ratifikationsinstrument blev den 13. september 1962 deponeret hos Det Europæiske Råds generalsekretær, og konventionen er herefter i medfør af bestemmelsen i artikel 29, stk. 3 for Danmarks vedkommende trådt i kraft den 12. december 1962.

Konventionen er hidtil foruden af Danmark blevet ratificeret af Grækenland, Italien, Norge, Sverige og Tyrkiet. Konventionen er desuden undertegnet af Belgien, Forbundsrepublikken Tyskland, Frankrig, Luxemburg og Østrig.

De lande, der har ratificeret konventionen, har taget forbehold eller afgivet erklæringer som følger:

Danmark.

Forbehold: ad artikel 1.

Det skal kunne gøres til et vilkår for udlevering af en sigtet eller tiltalt, at han ikke bliver underkastet strafforfølgning ved en ekstraordinær domstol. Udlevering til fuldbyrdelse af en straf, der er idømt af en sådan domstol, skal kunne afslås.

En udleveringsbegæring vil ligeledes kunne afslås, når udlevering, navnlig under hensyn til vedkommendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold, må antages at ville medføre uforholdsmæssigt alvorlige følger for den pågældende.

ad artikel 1, jfr. artikel 9.

Udlevering skal kunne afslås, hvis den pågældende person af de kompetente myndigheder i en tredje stat ved endelig dom er domfældt eller frifundet for den lovovertrædelse, der er omfattet af udleveringsbegæringen, eller hvis de kompetente myndigheder i en tredje stat har besluttet at undlade eller afslutte strafforfølgning med hensyn til samme lovovertrædelse.

ad artikel 2, stk. 1.

Forpligtelsen til udlevering begrænses til lovovertrædelser, der efter dansk ret kan medføre strengere straf end fængsel i 1 år og hæfte.

ad artikel 3, stk. 3.

Spørgsmålet om, hvorvidt drab eller forsøg på drab af et statsoverhoved eller et medlem af et statsoverhoveds familie skal betragtes som en politisk forbrydelse, afgøres efter en konkret bedømmelse.

ad artikel 4.

Udlevering for en militær forbrydelse, der tillige indeholder et efter den borgerlige lovgivning strafbart forhold, skal kun finde sted på vilkår, at den pågældende ikke straffes efter den militære straffelovgivning.

ad artikel 12.

Danske myndigheder skal, når særlige omstændigheder skønnes at gøre det påkrævet, kunne anmode det land, der fremsætter en udleveringsbegæring, om at tilvejebringe bevismateriale, der sandsynliggør, at den pågældende er skyldig, og afslå begæringen, hvis materialet findes utilstrækkeligt.

Erklæringer: ad artikel 6.

Begrebet »Statsborgere« bestemmes for Danmarks vedkommende som omfattende personer, der har statsborgerret eller fast bopæl i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige.

ad artikel 28, stk. 3.

Konventionen finder ikke anvendelse i Danmarks forhold til Norge og Sverige, idet udlevering mellem de skandinaviske lande finder sted på grundlag af en ensartet lovgivning.

Grækenland.

Forbehold: ad artikel 6.

Bestemmelserne i artikel 6 vil blive anvendt i overensstemmelse med den græske strafferetsplejelovs paragraf 438 a, der forbyder udlevering af personer, som er statsborgere i den stat, overfor hvilken begæringen er fremsat.

Den græske strafferetsplejelovs paragraf 438 vil også blive anvendt på konventionens art. 6, stk. 1(c). I medfør af nævnte paragraf vil der ikke ved bestemmelsen af den persons statsborgerskab, der begæres udleveret, blive tillagt tidspunktet, på hvilken lovovertrædelsen blev begået, nogen betydning.

ad artikel 7.

Stk 1 vil blive anvendt i overensstemmelse med bestemmelserne i paragraf 438(b) i den græske strafferetsplejelov.

ad artikel 11.

Den græske strafferetsplejelovs paragraf 437(1) vil fortsat blive anvendt i stedet for konventionens artikel 11. I medfør af denne bestemmelse vil udlevering af en udlænding for en lovovertrædelse, for hvilken der den begærende stat er hjemlet dødsstraf kun kunne finde sted, såfremt den græsk straffelov hjemler den samme straf for lovovertrædelsen.

ad artikel 18.

Sidste sætning i artikel 18(4) tiltræde med tilføjelse af følgende bestemmelse fra paragraf 454 i den græske strafferetsplejelov »under forudsætning af, at den nye begæring hviler på det samme faktiske grundlag«.

ad artikel 19.

Denne artikel godtages med forbehold af bestemmelserne i paragraf 441 i den græske strafferetsplejelov.

Italien.

Italien tager det udtrykkelige forbehold, at man ikke vil give tilladelse til udlevering af personer, når dette ønskes med henblik på fuldbyrdelse af en beslutning om sikkerhedsforanstaltning medmindre:

- a) alle de i art. 25 nedfældede kriterier i hvert tilfælde er opfyldt;
- b) nævnte sikkerhedsforanstaltning udtrykkelig er foreskrevet i den begærende stats straffelov som en nødvendig konsekvens af en lovovertrædelse.

Italien erklærer ikke under nogen omstændigheder at ville efterkomme en begæring om udlevering for lovovertrædelser, for hvilke der i den begærende stat er hjemlet dødsstraf.

Norge.

Forbehold: ad artikel 1.

En udleveringsbegæring skal kunne afslås af humanitære grunde, når udlevering må antages - navnlig under hensyn til vedkommendes alder, helbredstilstand eller andre personlige forhold - at ville medføre uforholdsmæssigt alvorlige følger for den pågældende.

ad artikel 2, stk. 1.

I medfør af den norske udleveringslov af 13. juni 1908, paragraf 2 har Norge kun mulighed for at foretage udlevering for lovovertrædelser, der efter norsk straffelov kan eller kunne have medført strengere straf end fængsel i 1 år.

ad artikel 3, stk.3.

I medfør af den norske udleveringslovs paragraf 3 kan begæringer om udlevering for drab af eller drabsforsøg på et statsoverhoved eller et medlem af dets familie ikke efterkommes, hvis lovovertrædelsen er blevet begået i forbindelse med en anden lovovertrædelse, der er af politisk karakter.

ad artikel 4.

Med hensyn til lovovertrædelser, der efter norsk ret ville blive betragtet som militære lovovertrædelser, kan udlevering i medfør af paragraf 2 i den norske udleveringslov kun finde sted, hvis lovovertrædelsen ville have været en lovovertrædelse, for hvilken udlevering kan ske, når bortses fra dens militære bestanddele og på betingelse af, at den udleverede person ikke idømmes strengere straf end den maximumsstraf, der er fastsat for den tilsvarende lovovertrædelse i den almindelige straffelov.

ad artikel 12.

De norske myndigheder forbeholder sig ret til at afkræve den begærende stat prima facie bevis for, at den person, der begæres udleveret, har begået den forbrydelse, for hvilken han begæres udleveret. Begæringen kan afslås, hvis bevismaterialet skønnes utilstrækkeligt.

Erklæring: ad artikel 6, stk. 1(b).

For Norges vedkommende skal begrebet statsborgere omfatte både statsborgere og personer, der har fast bopæl i Norge. Begrebet skal også omfatte personer, der er statsborgere eller har fast bopæl i Danmark, Finland, Island eller Sverige, hvis udlevering begæres af andre stater end de nævnte.

Sverige.

Erklæring: vedrørende artikel 6.

For så vidt angår denne konvention skal begrebet statsborgere foruden svenske statsborgere omfatte udlændinge, der har fast bopæl i Sverige, statsborgere i Danmark, Finland, Island og Norge såvel som udlændinge der har fast bopæl i disse stater.

Vedrørende artikel 21.

Begæringer om gennemtransport vil kun blive efterkommet på de samme betingelser som udleveringsbegæringer, dog med mulighed for hensyntagen til særlige omstændigheder i det enkelte tilfælde.

Forbehold: ad artikel 1.

Sverige forbeholder sig ret til at gøre en udlevering betinget, af, at den udleverede person ikke indstævnes for en domstol, der kun er provisorisk eller som kun under særlige forhold er kompetent til at behandle lovovertrædelser som den foreliggende, såvel som ret til at nægte udlevering med henblik på fuldbyrdelse af en dom afsagt af en sådan særdomstol.

Sverige forbeholder sig retten til at nægte udlevering i særlige tilfælde, hvis udleveringen åbenbart er uforenelig med dets humanitære forpligtelser på grund af den pågældende persons alder, sundhedstilstand eller andre den pågældende vedrørende forhold, hvorved også lovovertrædelsens art og den begærende stats interesser vil blive taget i betragtning.

ad artikel 2.

Begæring om udlevering af en person, over hvem endelig dom endnu ikke er afsagt for den lovovertrædelse, for hvilken udlevering begæres, vil kun blive efterkommet, hvis den pågældende lovovertrædelse svarer til en lovovertrædelse, der efter svensk ret kan medføre en dom til strafarbejde.

ad artikel 3.

Sverige forbeholder sig ret til under hensyn til omstændighederne i det enkelte tilfælde at betragte den i denne artikel, stk. 3 omhandlede lovovertrædelse som en politisk lovovertrædelse.

ad artikel 4.

Hvor en overtrædelse af den militære lov samtidig udgør en lovovertrædelse med hensyn til hvilken en begæring om udlevering er blevet imødekommet, forbeholder Sverige sig ret til at kræve, at den udleverede person ikke straffes i medfør af bestemmelser, der vedrører lovovertrædelser begået af medlemmer af de væbnede styrker.

ad artikel 12.

Selvom den dom, der er afsagt eller den anholdelsesbeslutning, der er truffet af en domstol eller en dommer i en stat, der har tiltrådt konventionen, i almindelighed vil blive godtaget, forbeholder Sverige sig ret til at nægte at efterkomme en

udleveringsbegæring, hvis en undersøgelse af den pågældende sag viser, at dommen eller anholdelsesbeslutningen åbenbart savner tilstrækkeligt grundlag.

ad artikel 18.

Hvis en person, for hvis vedkommende en udleveringsbegæring er taget til følge, ikke er blevet overtaget på den aftalte dag af den begærende stat, forbeholder Sverige sig ret til øjeblikkeligt at ophæve de frihedsbegrænsninger, der er pålagt ham.

Tyrkiet.

Erklæring:

Den i artikel 11 omhandlede forsikring vil blive begrænset til følgende fremgangsmåde:

I tilfælde af udlevering til Tyrkiet af en person, der er dømt til døden eller anklaget for en lovovertrædelse, der kan medføre dødsstraf, kan enhver stat, overfor hvem udleveringsbegæring er fremsat og hvis lov ikke hjemler dødsstraf, fremsætte en anmodning om forvandling af dødsstraf til livsvarigt fængsel. En sådan anmodning skal af den tyrkiske regering videregives til »The Grand National Assembly«, der er den endelige instans med hensyn til bekræftelse af en dødsdom, for så vidt som den ikke allerede har taget stilling til sagen.

Udenrigsministeriet, den 28. september 1963.

J. O. Krag.

Redaktionel note

J BEK nr 68 af 08/08/1996

J BEK nr 81 af 08/08/1991

J BEK nr 15 af 01/02/1979

J BEK nr 18 af 15/02/1972

J BEK nr 34 af 16/04/1971

(* 2) Andre landes tiltrædelse og eventuelle forbehold:

BEK nr. 34 af 16/04/1971.

(* 1) Bekendtgørelse om opsigelse af visse tosidige aftaler om udlevering af lovovertrædere efter tiltrædelse af nærværende konvention:

BKI nr 108 af 11/11/1986 Gældende

Offentliggørelsesdato: 11-03-1987

Udenrigsministeriet

Ændrer i/ophæver

- BKI nr 36 af 28/09/1963

Oversigt (indholdsfortegnelse)

- Kapitel I Artikel 1
- Kapitel II Artikel 2
- Kapitel III Artikel 3
- Kapitel IV Artikel 4
- Kapitel V Artikel 5
- Kapitel VI Artikel 6

Den fulde tekst

Bekendtgørelse af anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 til den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering. (* 1)

I henhold til kgl. resolution af 8. februar 1983 har Danmark ratificeret en af Europarådets ministerudvalg i Strasbourg den 17. marts 1978 udfærdiget anden tillægsprotokol til den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering, jfr. udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963 og anden bekendtgørelse af dags dato. Lovtidende C.

Protokollens ordlyd er som følger:

ANDEN TILLÆGS PROTOKOL TIL DEN EUROPÆISKE KONVENTION OM UDLEVERING

Denne protokols signatarstater, der er medlemmer af Europarådet, som ønsker at fremme anvendelsen af den europæiske konvention om udlevering (i det følgende benævnt »konventionen«), der blev åbnet for undertegnelse i paris den 13. december 1957, inden for området fiskale lovovertrædelser, og

finder det ønskeligt også at udvide konventionen i visse andre henseender,

er blevet enige om følgende:

Kapitel I

Artikel 1

Følgende bestemmelse skal føjes til konventionens artikel 2, stk. 2:

»Denne ret skal også finde anvendelse på forbrydelser, der alene medfører økonomiske sanktioner.«

Kapitel II

Artikel 2

Konventionens artikel 5 erstattes af følgende bestemmelser:

»Fiskale forbrydelser

1. For forbrydelser i forbindelse med skatter, afgifter, told og valutaveksling skal udlevering mellem de kontraherende parter finde sted i overensstemmelse med konventionens bestemmelser, hvis forbrydelsen efter den anmodede parts lovgivning udgør en tilsvarende lovovertrædelse.

2. udlevering kan ikke nægtes med den begrundelse, at der ikke efter den anmodede parts lovgivning opkræves samme slags skatter eller afgifter eller ikke er fastsat regler om skatter, afgifter, told eller valutaveksling svarende til reglerne i den begærende parts lovgivning.«

Kapitel III

Artikel 3

Konventionen udvides med følgende bestemmelser:

»Domme in absentia

1. Når en kontraherende part anmoder en anden kontraherende part om udlevering af en person med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller en beslutning om sikkerhedsforanstaltning, der er afsagt over vedkommende *in absentia*, kan den anmodede part nægte udlevering til dette formål, dersom den finder, at retssagen forud for domsafsigelsen ikke opfyldte de minimumskrav til forsvaret, der anses at tilkomme enhver, som er anklaget for en strafferetlig forseelse. Udlevering skal dog finde sted, såfremt den begærende part afgiver en forsikring, der betragtes som tilstrækkelig sikkerhed for, at den person, der kræves udleveret, har ret til at få genoptaget sin sag, under hvilken han får adgang til et betryggende forsvar. Denne beslutning vil berettige den begærende part til enten at fuldbyrde den pågældende dom, såfremt den domfældte ikke modsætter sig det, eller i modsat fald til at retsforfølge den udleverede.

2. Når den anmodede part giver meddelelse til den person, der er begæret udleveret, om dommen, der er afsagt over ham *in absentia*, kan den begærende part ikke betragte en sådan meddelelse som formel underretning om strafforfølgning i den begærende stat.«

Kapitel IV

Artikel 4

Konventionen udvides med følgende bestemmelser:

»Amnesti

Udlevering skal ikke finde sted på grund af en forbrydelse, for hvilken den anmodede stat har erklæret amnesti, og som nævnte stat havde kompetence til at retsforfølge efter sin egen straffelov.«

Kapitel V

Artikel 5

Konventionens artikel 12, stk. 1, erstattes af følgende bestemmelser: »Anmodningen skal være skriftlig og skal af den begærende parts justitsministerium stiles til den anmodede parts justitsministerium; dog er benyttelse af de diplomatiske kanaler ikke udelukket. Andre meddelelsesformer kan benyttes efter direkte aftale mellem to eller flere parter.«

Kapitel VI

Artikel 6

1. Denne protokol skal stå åben for undertegnelse af de af Europarådets medlemsstater, der har undertegnet konventionen. Den kræver ratifikation, accept eller godkendelse. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenter deponeres hos Europarådets generalsekretær.

2. protokollen træder i kraft 90 dage efter datoen for deponeringen af det tredje ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument.

3. For så vidt angår en signatarstat, der på et senere tidspunkt ratificerer, accepterer eller godkender, træder protokollen i kraft 90 dage efter deponeringen af nævnte signatarstats ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument.

4. Ingen af Europarådets medlemsstater kan ratificere, acceptere eller godkende denne protokol uden samtidig eller tidligere at have ratificeret konventionen.

Artikel 7

1. Enhver stat, der har tiltrådt konventionen, kan tiltræde denne protokol efter dens ikrafttræden.

2. En sådan tiltrædelse sker ved hos Europarådets generalsekretær at deponere et tiltrædelsesinstrument, som træder i kraft 90 dage efter deponeringen.

Artikel 8

1. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelsen eller deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument anføre det territorium eller de territorier, hvor denne protokol skal finde anvendelse.

2. Enhver stat kan ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument eller på et senere tidspunkt i en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær udstrække denne protokol til at omfatte ethvert andet territorium eller hvilke som helst andre territorier, der er anført i erklæringen, og for hvis internationale forbindelser den er ansvarlig eller på hvis vegne den er bemyndiget til at indgå forpligtelser.

3. Enhver erklæring afgivet i henhold til foranstående stykke kan for så vidt angår ethvert deri anført territorium tilbagekaldes ved fremsendelse af en meddelelse herom til Europarådets generalsekretær. En sådan tilbagekaldelse får virkning seks måneder efter den dato, på hvilken Europarådets generalsekretær har modtaget meddelelsen.

Artikel 9

1. Forbehold, der er taget af en stat over for en bestemmelse i konventionen, finder også anvendelse på denne protokol, medmindre denne stat anfører andet ved undertegnelsen eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument.

2. Enhver stat kan ved undertegnelsen eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklære, at den forbeholder sig ret til

- a. ikke at anerkende kapitel I,
- b. ikke at anerkende kapitel II, eller anerkende det alene med hensyn til visse forbrydelser eller visse kategorier af de forbrydelser, der er anført i artikel 2,
- c. ikke at anerkende kapitel III, eller alene at anerkende artikel 3, stk. 1,
- d. ikke at anerkende kapitel IV,
- e. ikke at anerkende kapitel V,

3. Enhver kontraherende part kan tilbagekalde et forbehold den har taget i henhold til foranstående stykke i form af en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær. En sådan erklæring træder i kraft på modtagelsesdatoen.

4. En kontraherende part, der i denne protokol har taget forbehold over for en bestemmelse i konventionen eller over for en bestemmelse i denne protokol, kan ikke kræve, at en anden kontraherende part skal bringe den pågældende bestemmelse i anvendelse; den kan dog, såfremt forbeholdet er partielt eller betinget kræve anvendelse af bestemmelsen i den udstrækning den selv har anerkendt den.

5. Der kan ikke tages andre forbehold over for denne protokols bestemmelser.

Artikel 10

Den europæiske strafferetskomite under Europarådet (ECCP) skal orienteres om denne protokols anvendelse og tage de fornødne skridt til at bane vejen for en mindelig løsning på de vanskeligheder, som dens overholdelse eventuelt måtte afstedkomme.

Artikel 11

1. Enhver kontraherende part kan for sit eget vedkommende opsig denne protokol ved en meddelelse stilet til Europarådets generalsekretær.

2. En sådan opsigelse får virkning seks måneder efter, at den er modtaget af Europarådets generalsekretær.

3. Opsigelse af konventionen medfører automatisk opsigelse af denne protokol.

Artikel 12

Europarådets generalsekretær giver til rådets medlemsstater og til enhver stat, der har tiltrådt konventionen, meddelelse om:

- a. enhver undertegnelse af denne protokol,
- b. enhver deponering af et ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument,
- c. enhver ikrafttrædelsesdato for denne protokol i henhold til artiklerne 6 og 7,
- d. enhver erklæring, der er modtaget i henhold til bestemmelserne i artikel 8, stk. 2 og 3,
- e. enhver erklæring, der er modtaget i henhold til bestemmelserne i artikel 9, stk. 1,
- f. ethvert forbehold, der er taget i henhold til bestemmelserne i artikel 9, stk. 2,

g. tilbagekaldelse af ethvert forbehold, der er taget i henhold til bestemmelserne i artikel 9, stk. 3,

h. enhver underretning, der er modtaget i henhold til bestemmelserne i artikel 11, samt datoen, på hvilken opsigelsen får virkning.

Til bekræftelse heraf har undertegnede dertil behørigt bemyndigede underskrevet denne protokol.

Udfærdiget i Strasbourg den 17. marts 1978 på engelsk og fransk, idet begge tekster har samme gyldighed, i eet eksemplar, som skal forblive deponeret i Europarådets arkiv. Europarådets generalsekretær skal fremsende bekræftede genparter til hver enkelt signatar- og tiltrædelsesstat.

Følgende lande har ratificeret eller tiltrådt den anden tillægsprotokol på de vedføjede datoer:

Sverige	13. juni 1979
Nederlandene	12. januar 1982
Danmark	7. marts 1983
Østrig	2. maj 1983
Cypern	13. april 1984
Island	20. juni 1984
Italien	23. januar 1985
Finland	30. januar 1985
Schweiz	11. marts 1985
Spanien	11. marts 1985

Nedennævnte lande har ved ratifikationen eller tiltrædelsen taget forbehold og afgivet erklæringer som følger:

Sverige

Erklæring:

Ved anvendelse af konventionens artikel 12, stk. 1 (protokollens kapitel 5, artikel 5), vil forpligtelserne pålagt justitsministeriet blive overtaget af udenrigsministeriet.

Nederlandene

Erklæring:

det vil senere blive meddelt, om protokollen kan anvendes i forhold til Aruba.

Østrig

Forbehold:

Under henvisning til protokollens artikel 9, stk. 2, accepterer Republikken Østrig kapitel II alene for forbrydelser vedrørende skatte-, afgifts- og toldlovgivningen.

Italien

Forbehold:

Under henvisning til protokollens artikel 9 forbeholder Italien sig ret til at acceptere kapitel III.

Finland

Erklæringer:

I overensstemmelse med protokollens artikel 9, stk. 1, og medmindre der foreligger en erklæring af modsat indhold, finder forbehold, der er taget over for konventionen, også anvendelse på protokollen.

Schweiz

Forbehold:

Schweiz accepterer ikke protokollens kapitel II.

Erklæringer:

I overensstemmelse med protokollens artikel 9, stk. 1, og medmindre der foreligger en erklæring af modsat indhold, finder forbehold, der er taget over for konventionen, også anvendelse på protokollen.

Spanien

Erklæringer:

I overensstemmelse med protokollens artikel 9, stk. 1, og medmindre der foreligger en erklæring af modsat indhold, finder forbehold, der er taget over for konventionen, også anvendelse på protokollen.

Tillægsprotokollen trådte i medfør af artikel 6, stk. 2, i kraft for Danmark den 5. juni 1983.

Udenrigsministeriet, den 11. november 1986

UFFE ELLEMANN-JENSEN

Redaktionel note

J BEK nr 69 af 08/08/1996

(* 1) Andre landes tiltrædelse: BEK nr 92 af 22/08/1991

BKI nr 18 af 17/07/1963 Gældende
Offentliggørelsesdato: 26-08-1963
Udenrigsministeriet

Senere ændringer til forskriften

- BKI nr 24 af 12/07/2007
- BKI nr 82 af 04/09/1986

Oversigt (indholdsfortegnelse)

Kapitel I	Almindelige bestemmelser
Kapitel II	Retsanmodninger
Kapitel III	Forkyndelse af stævninger og
Kapitel IV	Strafferegister
Kapitel V	Fremgangsmåde
Kapitel VI	Begæring om iværksættelse
Kapitel VII	Udveksling af oplysninger
Kapitel VIII	Afsluttende bestemmelser

Den fulde tekst

Bekendtgørelse af Europæisk konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager>(* 1)

Ved kgl. resolution af 30. maj 1962 har Danmark ratificeret den af Det Europæiske Råds Ministerudvalg i Strasbourg den 20. april 1959 vedtagne konvention om gensidig retshjælp i straffesager.

Konventionens ordlyd er som følger:

EUROPÆISK KONVENTION

OM GENSIDIG RETS-

HJÆLP I STRAFFESAGER

Præambel

Undertegnede regeringer, som er medlemmer af Det Europæiske Råd, er i betragtning af, at Det Europæiske Råd har til formål at tilvejebringe større enhed mellem sine medlemmer,

i den overbevisning, at vedtagelsen af fælles regler for gensidig retshjælp i straffesager vil fremme dette formål.

i betragtning af, at spørgsmålet om gensidig retshjælp har sammenhæng med spørgsmålet om udlevering, hvorom der allerede er afsluttet en konvention, som blev undertegnet den 13. december 1957,

blevet enige om følgende:

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

1. De kontraherende parter forpligter sig til i overensstemmelse med denne konventions bestemmelser i videst muligt omfang at yde hverandre bistand til retsforfølgning af forbrydelser, som på det tidspunkt, da retshjælpen begæres, falder ind under den begærende stats judicielle myndigheders kompetence.

2. Denne konvention finder ikke anvendelse med hensyn til fuldbyrdelsen af beslutninger om frihedsberøvelse eller domme eller med hensyn til forbrydelser efter den militære straffelovgivning, som ikke er forbrydelser efter den almindelige straffelovgivning.

Artikel 2

Begæring om retshjælp kan afslås.

- a) såfremt den angår en forbrydelse, der af den stat, over for hvilken begæringen fremsættes, betragtes som en politisk forbrydelse, en forbrydelse, der har forbindelse med en politisk forbrydelse, eller en fiskal forbrydelse,
- b) såfremt den stat, over for hvilken begæringen fremsættes, finder, at begæringens efterkommelse vil kunne krænke den pågældende stats suverænitet, bringe dens sikkerhed i fare, stride mod dens almindelige retsprincipper (*ordre public*) eller skade andre livsvigtige interesser.

Kapitel II

Retsanmodninger

Artikel 3

1. Den anmodede stat skal på den måde, som foreskrives i dens lovgivning, efterkomme retsanmodninger, der vedrører en straffesag, og som fremsættes af den begærende stats judicielle myndigheder med henblik på fremskaffelse af beviser eller udlevering af bevismateriale, akter eller dokumenter.

2. Såfremt den begærende stat ønsker, at vidner eller sagkyndige skal afgive beedigede forklaringer, skal dette udtrykkeligt tilkendegives i begæringen, og den stat, over for hvilken begæringen fremsættes, skal efterkomme denne, såfremt dens lovgivning ikke er til hinder derfor.

3. Den stat, over for hvilken begæringen fremsættes, kan oversende bekræftede afskrifter eller bekræftede fotokopier af akter eller dokumenter, medmindre den begærende stat udtrykkeligt anmoder om originaler, i hvilket tilfælde den anmodede stat så vidt muligt skal efterkomme anmodningen.

Artikel 4

På den begærende stats udtrykkelige anmodning skal den stat, over for hvilken anmodningen fremsættes, angive tid og sted for retsanmodningens udførelse.

Myndigheder og de i sagen interesserede privatpersoner har ret til at være til stede, såfremt den anmodede stat samtykker deri.

Artikel 5

1. En kontraherende part kan ved at afgive en erklæring til Det Europæiske Råds generalsekretær i forbindelse med undertegnelsen af denne konvention eller ved deponeringen af sit ratifikations- eller tiltrædelsesdokument forbeholde sig, at retsanmodninger om ransagning eller beslaglæggelse kun skal efterkommes, når én eller flere af følgende betingelser er opfyldt:

- a) at den forbrydelse, som har givet anledning til retsanmodningen, er strafbar efter såvel den begærende som den anmodede stats lovgivning,
- b) at den forbrydelse, som har givet anledning til retsanmodningen, kan medføre udlevering efter det anmodede lands lovgivning,
- c) at efterkommelsen af retsanmodningen er forenelig med den anmodede stats lovgivning.

2. Hvis en kontraherende part afgiver en erklæring i henhold til denne artikels stk. 1, kan enhver anden part påberåbe sig gensidighed.

Artikel 6

1. Den anmodede stat kan udsætte udleveringen af ejendele, akter eller dokumenter, hvis den selv har brug for disse i forbindelse med en verserende straffesag.

2. Alle ejendele og originale akter eller dokumenter, som er udleveret i anledning af en retsanmodning, skal af den begærende stat snarest muligt tilbageleveres til den anmodede stat, medmindre denne giver afkald på tilbagesendelsen.

Kapitel III

Forkyndelse af stævninger og

retsafgørelser. Fremmøde af

vidner, sagkyndige og tiltalte

personer

Artikel 7

1. Den anmodede stat skal lade stævninger og retsafgørelser forkynde, når disse af den begærende stat fremsendes i dette øjemed.

Forkyndelsen kan ske ved, at stævningen eller dokumentet formløst overleveres til vedkommende person. På den begærende stats udtrykkelige anmodning skal den anmodede stat lade forkyndelsen ske efter den for forkyndelsen af tilsvarende dokumenter i vedkommende stats egen lovgivning foreskrevne fremgangsmåde eller på anden særlig måde, som er forenelig med dens lovgivning.

2. Bevis for forkyndelsen skal afgives ved en af adressaten underskrevet og dateret kvittering for modtagelsen eller ved en af den anmodede stat afgivet erklæring, der angiver, at forkyndelsen er sket, samt forkyndelsens form og tidspunktet for dens foretagelse. Kvitteringen eller erklæringen skal straks fremsendes til den begærende stat. På den begærende stats anmodning skal den anmodede stat angive, om forkyndelsen er sket i overensstemmelse med den sidstnævnte stats lovgivning. Såfremt forkyndelsen ikke kan foretages, skal den anmodede stat straks underrette den begærende stat om grundene hertil.

3. En kontraherende part kan ved at afgive en erklæring til Det Europæiske Råds generalsekretær i forbindelse med undertegnelsen af denne konvention eller deponeringen af sit ratifikations- eller tiltrædelsesdokument kræve, at stævninger, der skal forkyndes for en tiltalt, som opholder sig på statens territorium, skal overleveres til dens myndigheder inden for en bestemt tid forud for den for fremmødet fastsatte dato.

Dette tidsrum skal angives i erklæringen og må ikke overstige 50 dage.

Dette tidsrum skal tages i betragtning, når datoen for fremmødet fastsættes, og når stævningen fremsendes.

Artikel 8

Et vidne eller en sagkyndig, som ikke har givet møde efter en stævning, om hvis forkyndelse der er fremsat begæring, må ikke --- selv om stævningen indeholder angivelse om straf for udeblivelse --- straffes eller undergives nogen tvangsforanstaltning, medmindre han senere frivilligt rejser ind på den begærende stats territorium og dér påny indstævnes på behørig måde.

Artikel 9

Den godtgørelse, herunder opholdsudgifter, som den begærende stat skal betale, og de rejseudgifter, som den skal refundere til et vidne eller en sagkyndig, skal beregnes fra hans bopæl og efter satser, som er af mindst samme størrelse som dem, der er fastsat i reglerne i det land, hvor afhøringen skal foretages.

Artikel 10

1. Såfremt den begærende stat anser det for særlig påkrævet, at et vidne eller en sagkyndig giver personligt møde for dens judicielle myndigheder, skal dette anføres i begæringen om stævningens forkyndelse, og den anmodede stat skal opfordre vidnet eller den sagkyndige til at give møde.

Den anmodede stat skal underrette den begærende stat om vidnets eller den sagkyndiges svar.

2. I det i denne artikels stk. 1 omhandlede tilfælde skal begæringen eller stævningen indeholde en omtrentlig angivelse af den godtgørelse, der kan betales, og en angivelse af de rejse- og opholdsudgifter, som kan refunderes.

3. Efter særlig begæring kan den anmodede stat yde vidnet eller den sagkyndige et forskud. Forskudsbeløbet skal anføres i stævningen og skal refunderes af den begærende part.

Artikel 11

1. Hvis den begærende stat fremsætter anmodning om, at en person, der er undergivet frihedsberøvelse, giver personligt fremmøde som vidne eller med henblik på konfrontation, skal den pågældende midlertidigt overføres til det territorium, hvor afhøringen agtes foretaget, dog på den betingelse, at han tilbageføres inden for en af den anmodede stat fastsat tidsfrist, og under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 12 i den udstrækning, disse kan finde anvendelse.

Overførelsen kan nægtes,

- a) såfremt den frihedsberøvede person ikke samtykker,
- b) såfremt hans tilstedeværelse er påkrævet i forbindelse med en straffesag, som verserer på den anmodede stats territorium,
- c) såfremt hans overførelse vil kunne medføre, at forvaringstiden forlænges,
- d) såfremt der er andre afgørende grunde til ikke at overføre ham til den begærende stats territorium.

2. Med forbehold af bestemmelserne i artikel 2 skal en tredie stat, som er part i denne konvention, i tilfælde, som falder ind under ovenstående stykke, tillade, at en frihedsberøvet person føres gennem dens territorium, når der herom fremsættes anmodning ledsaget af alle fornødne dokumenter fra den begærende stats justitsministerium til justitsministeriet i den stat, gennem hvis territorium den pågældende ønskes overført.

En kontraherende part kan nægte at tillade, at dens egne statsborgere føres gennem dens territorium.

3. Den overførte person skal forblive i forvaring på den begærende stats territorium og i givet fald også i den stat, gennem hvilken der er anmodet om overførelse, medmindre den anmodede stat fremsætter begæring om, at han sættes på fri fod.

Artikel 12

1. Et vidne eller en sagkyndig, som efter stævning giver møde for den begærende stats judicielle myndigheder, må, uanset sin nationalitet, ikke inden for den pågældende stats territorium tillaes, fængsles eller underkastes andre indskrænkninger i sin personlige frihed for handlinger eller på grundlag af straffedomme fra tiden før hans afrejse fra den anmodede stats territorium.

2. En person, der er indstævnet for den begærende stats judicielle myndigheder i anledning af handlinger, for hvilke der er iværksat retsforfølgning imod ham, må, uanset hans nationalitet, ikke tillaes, fængsles eller underkastes andre indskrænkninger i sin personlige frihed for handlinger eller på grundlag af straffedomme fra tiden før hans afrejse fra den anmodede stats territorium, som ikke er anført i stævningen.

3. Den immunitet, der er hjemlet i denne artikel, ophører, hvis vidnet, den sagkyndige eller den tiltalte, uanset at han inden for et tidsrum af femten sammenhængende dage fra den dato, da hans tilstedeværelse ikke længere var påkrævet af de judicielle myndigheder, har haft mulighed for at forlade landet, alligevel er forblevet i dette, eller hvis han efter at have forladt landet er vendt tilbage.

Kapitel IV

Strafferegister

Artikel 13

1. Den anmodede stat skal fremsende udskrifter af og oplysninger fra strafferegistre, hvorom der til brug for straffesager fremsættes begæring fra en kontraherende part, i samme udstrækning som disse udskrifter og oplysninger kan meddeles til dets egne judicielle myndigheder i tilsvarende sager.

2. I andre end de i denne artikels stk. 1 omhandlede tilfælde skal anmodningen efterkommes på de betingelser, som gælder efter den anmodede stats lovgivning, andre forskrifter eller praksis.

Kapitel V

Fremgangsmåde

Artikel 14

1. Begæringer om gensidig retshjælp skal indeholde følgende oplysninger:

- a) den myndighed, der fremsætter begæringen,
- b) begæringens genstand og dens begrundelse,
- c) så vidt muligt vedkommende persons identitet og nationalitet,
- d) i fornødent fald navn og adresse for den person, over for hvem forkyndelse skal ske.

2. De i artikel 3, 4 og 5 omhandlede retsanmodninger skal tillige angive forbrydelsen og indeholde en kortfattet fremstilling af sagens omstændigheder.

Artikel 15

1. De i artikel 3, 4 og 5 omhandlede retsanmodninger samt de i artikel 11 omhandlede begæringer skal af den begærende stats justitsministerium sendes til den anmodede stats justitsministerium og tilbagesendes gennem de samme myndigheder.

2. I hastende sager kan retsanmodninger sendes direkte fra den begærende stats judicielle myndigheder til den anmodede stats judicielle myndigheder. De skal tillige med de tilhørende dokumenter tilbagesendes gennem de i artiklens stk. 1 nævnte myndigheder.

3. De i artikel 13, stk. 1, omhandlede begæringer kan sendes direkte fra de pågældende judicielle myndigheder til vedkommende myndigheder i den anmodede stat, og svarene kan tilbagesendes direkte af disse myndigheder. De i artikel 13, stk. 2, omhandlede begæringer skal af den begærende stats justitsministerium sendes til den anmodede stats justitsministerium.

4. Andre begæringer om gensidig retshjælp end de, der er omhandlet i denne artikels stk. 1 og 3, og særlig begæringer om efterforskning forud for tiltale, kan oversendes direkte mellem de judicielle myndigheder.

5. I de tilfælde, hvor denne konvention tillader direkte oversendelse, kan denne finde sted gennem den internationale kriminalpolitiorganisation (Interpol).

6. En kontraherende part kan ved at afgive en erklæring til Det Europæiske Råds generalsekretær i forbindelse med undertegnelsen af denne konvention eller deponeringen af sit ratifikations- eller tiltrædelsesdokument tilkendegive, at nogle eller samtlige begæringer om gensidig retshjælp skal fremsendes på anden måde end den, der er foreskrevet i denne artikel, eller kræve, at der i de i denne artikels stk. 2 omhandlede tilfælde samtidig skal fremsendes en kopi af retsanmodningerne til dets justitsministerium.

7. Bestemmelserne i denne artikel berører ikke bestemmelserne i bilaterale overenskomster eller ordninger, der er gældende mellem de kontraherende parter, og som foreskriver direkte oversendelse af begæringer om gensidig retshjælp mellem vedkommende myndigheder.

Artikel 16

1. Med de i denne artikels stk. 2 omhandlede undtagelser kan der ikke kræves oversættelse af begæringer og tilhørende dokumenter.

2. En kontraherende part kan ved at afgive en erklæring til Det Europæiske Råds generalsekretær i forbindelse med undertegnelsen af denne konvention eller deponeringen af sit ratifikations- eller tiltrædelsesdokument forbeholde sig at kræve, at begæringer og tilhørende dokumenter skal være ledsaget af en oversættelse til statens eget sprog, til et af Det Europæiske Råds officielle sprog eller til et bestemt af disse sprog. De øvrige kontraherende parter kan påberåbe sig gensidighed.

3. Denne artikel berører ikke bestemmelser om oversættelse af begæringer eller tilhørende dokumenter, der indeholdes i overenskomster eller ordninger, som er gældende eller bliver indgået mellem to eller flere kontraherende parter.

Artikel 17

Bevismateriale eller dokumenter, som fremsendes i medfør af denne konvention, behøver ikke legaliseres.

Artikel 18

Såfremt den myndighed, der modtager en begæring om retshjælp, ikke er kompetent til at efterkomme begæringen, skal den på eget initiativ oversende begæringen til den kompetente myndighed i landet og underrette den begærende stat herom ved direkte henvendelse, såfremt begæringen er modtaget på denne måde.

Artikel 19

Ethvert afslag på en begæring om retshjælp skal begrundes.

Artikel 20

Bortset fra det i artikel 9 omhandlede tilfælde kan der ikke kræves refusion af udgifter i forbindelse med ydelse af retshjælp, medmindre udgifterne vedrører sagkyndiges medvirken på den anmodede stats territorium eller overførelser efter artikel 11 af personer, som er undergivet frihedsberøvelse.

Kapitel VI

Begæring om iværksættelse

af retsforfølgning

Artikel 21

1. En begæring fremsat af en kontraherende part om iværksættelse af retsforfølgning ved en anden parts domstole skal oversendes mellem de pågældende landes justitsministerier, medmindre den anden part benytter sig af den i artikel 15, stk. 6, hjemlede adgang til at kræve anden fremgangsmåde iagttaget.

2. Den anmodede stat skal underrette den begærende stat om enhver foranstaltning, som er iværksat i anledning af en sådan begæring, og skal fremsende udskrift af den dom, som måtte blive afsagt i sagen.

3. Bestemmelserne i artikel 16 finder anvendelse med hensyn til begæringer, der fremsættes i medfør af denne artikels stk. 1.

Kapitel VII

Udveksling af oplysninger

om straffedomme

Artikel 22

Hver af de kontraherende parter skal underrette enhver anden part om alle straffedomme og påfølgende foranstaltninger, der vedrører sidstnævnte parts statsborgere, og som indføres i strafferegistret. Justitsministerierne skal oversende sådanne meddelelser til hverandre mindst een gang om året. Såfremt den pågældende person anses for at være statsborger i to eller flere kontraherende stater, skal hver af disse underrettes, medmindre den pågældende person er statsborger i det land, hvor han blev domfældt.

Kapitel VIII

Afsluttende bestemmelser

Artikel 23

1. Enhver kontraherende part kan ved undertegnelsen af denne konvention eller ved deponeringen af sit ratifikations- eller tiltrædelsesdokument tage forbehold med hensyn til en eller flere af konventionens bestemmelser.
2. En kontraherende part, som har taget et forbehold, skal tilbagekalde dette, så snart omstændighederne tillader det. Sådantilbagekaldelse sker ved meddelelse til Det Europæiske Råds generalsekretær.
3. En kontraherende part, som har taget forbehold med hensyn til en bestemmelse i denne konvention, kan ikke i videreudstrækning, end den selv har godkendt bestemmelsen, gøre krav på, at denne bringes i anvendelse af en anden part.

Artikel 24

En kontraherende part kan ved at afgive en erklæring til Det Europæiske Råds generalsekretær i forbindelse med undertegnelsen af denne konvention eller deponeringen af sit ratifikations- eller tiltrædelsesdokument angive, hvilke myndigheder den, for så vidt angår denne konvention, vil betragte som judicielle myndigheder.

Artikel 25

1. Denne konvention finder anvendelse med hensyn til de kontraherende parter moderlande.
2. For så vidt angår Frankrig skal konventionen tillige finde anvendelse med hensyn til Algier og de oversøiske departementer, og for så vidt angår Italien skal konventionen tillige finde anvendelse med hensyn til Somalilands territorium under italiensk forvaltning.
3. Den tyske Forbundsrepublik kan udstrække anvendelsen af denne konvention til Land Berlin ved en meddelelse til Det Europæiske Råds generalsekretær.
4. Med hensyn til Kongeriget Nederlandene skal konventionen finde anvendelse på dettes europæiske territorium. Nederlandene kan udstrække anvendelsen af konventionen til de nederlandske Antiller, Surinam og nederlandsk Ny Guinea ved en meddelelse til Det Europæiske Råds generalsekretær.
5. Ved direkte overenskomst mellem to eller flere kontraherende parter kan anvendelsen af denne konvention på de i overenskomsten fastsatte vilkår udvides til at omfatte andre af disse staters territorier end dem, der er nævnt i denne artikels stk. 1, 2, 3 og 4, forudsat, at vedkommende part er ansvarlig for territoriets internationale forbindelser.

Artikel 26

1. Med de i artikel 15, stk. 7, og artikel 16, stk. 3, omhandlede undtagelser skal denne konvention for så vidt angår de lande, på hvilke den finder anvendelse, træde i stedet for bestemmelserne i traktater, konventioner eller bilaterale overenskomster om gensidig retshjælp i straffesager mellem to kontraherende parter.
2. Denne konvention berører dog ikke forpligtelser, som følger af reglerne i andre bilaterale eller multilaterale internationale konventioner, som indeholder eller kommer til at indeholde bestemmelser vedrørende særlige spørgsmål angående gensidig retshjælp på et bestemt område.
3. De kontraherende parter må indbyrdes kun indgå bilaterale eller multilaterale overenskomster for at supplere denne konventions bestemmelser eller lette anvendelsen af de deri indeholdte principper.
4. Hvis der mellem to eller flere kontraherende parter ydes gensidig retshjælp i straffesager på grundlag af overensstemmende lovgivning eller en særlig ordning, som inden for deres respektive territorier hjemler gensidig gennemførelse af retshjælpsforanstaltninger, står det disse parter frit for at regulere deres indbyrdes forhold på dette område udelukkende i overensstemmelse med en sådan lovgivning eller ordning og uden hensyntagen til denne konventions bestemmelser. Kontraherende parter, som i medfør af dette stykke udelukker anvendelsen af denne konvention i deres indbyrdes forhold, skal meddele dette til Det Europæiske Råds generalsekretær.

Artikel 27

1. Denne konvention skal være åben for undertegnelse af Det Europæiske Råds medlemmer. Den skal ratificeres. Ratifikationsdokumenterne skal deponeres hos rådets generalsekretær.
2. Konventionen træder i kraft 90 dage efter datoen for deponeringen af det tredje ratifikationsdokument.
3. For så vidt angår en signatarmagt, der senere ratificerer konventionen, træder denne i kraft 90 dage efter datoen for deponeringen af ratifikationsdokumentet.

Artikel 28

1. Det Europæiske Råds ministerkomité kan indbyde enhver stat, som ikke er medlem af rådet, til at tiltræde denne konvention. Beslutningen om en sådan indbydelse skal godkendes eenstemmigt af de medlemmer af rådet, som har ratificeret konventionen.
2. Tiltrædelse sker ved deponering af et tiltrædelsesdokument hos rådets generalsekretær og får virkning 90 dage efter deponeringen.

Artikel 29

Enhver kontraherende part kan for sit vedkommende opsig denne konvention ved en meddelelse til Det Europæiske Råds generalsekretær. Opsigelsen træder i kraft 6 måneder efter den dag, da rådets generalsekretær har modtaget meddelelsen.

Artikel 30

Det Europæiske Råds generalsekretær underretter rådets medlemmer samt regeringen i de stater, som har tiltrådt denne konvention, om:

- a) de undertegnende staters navne og deponeringen af ethvert ratifikations- eller tiltrædelsesdokument,
- b) datoen for denne konventions ikrafttræden,
- c) enhver meddelelse, som er modtaget i medfør af bestemmelserne i artikel 5, stk. 1, artikel 7, stk. 3, artikel 15, stk. 6, artikel 16, stk. 2, artikel 24, artikel 25, stk. 3 og 4, eller artikel 26, stk. 4,
- d) ethvert forbehold taget i henhold til artikel 23, stk. 1,
- e) tilbagekaldelse af ethvert forbehold i henhold til artikel 23, stk. 2,
- f) enhver meddelelse om opsigelse modtaget i henhold til bestemmelserne i artikel 29 og datoen for opsigelsens ikrafttræden.

Til bekræftelse af ovenstående har undertegnede dertil behørigt bemyndigede underskrevet denne konvention.

Udfærdiget i Strassbourg den 20. april 1959 med engelsk og fransk tekst, som begge har samme gyldighed, i ét eksemplar, som skal opbevares i Det Europæiske Råds arkiv. Det Europæiske Råds generalsekretær skal fremsende bekræftede genparter til de regeringer, som undertegner eller tiltræder konventionen.

Danmarks ratifikationsinstrument blev den 13. september 1962 deponeret hos Det Europæiske Råds generalsekretær, og konventionen er herefter i medfør af bestemmelsen i artikel 27, stk. 3 for Danmarks vedkommende trådt i kraft den 12. december 1962.

Konventionen er hidtil foruden af Danmark blevet ratificeret af Grækenland, Italien og Norge. Konventionen er desuden undertegnet af Belgien, Forbundsrepublikken Tyskland, Frankrig, Luxembourg, Sverige, Tyrkiet og Østrig.

De lande, der har ratificeret konventionen, har taget forbehold eller afgivet erklæringer som følger:

Danmark

Forbehold:

ad artikel 2.

Retshjælp skal kunne afslås, hvis der af de judicielle myndigheder i Danmark eller en trediestat er indledt retsforfølgning imod den sigtede i anledning af den forbrydelse, som har givet anledning til retsforfølgning i den begærende stat. Retshjælp skal kunne afslås, hvis den sigtede af de judicielle myndigheder i Danmark eller en trediestat ved endelig dom er domfældt eller frifundet for den forbrydelse, som har givet anledning til retsforfølgningen i det begærende land, eller hvis de nævnte myndigheder har besluttet at undlade eller afslutte strafforfølgning med hensyn til samme lovovertrædelse.

ad artikel 3, stk. 2.

En begæring om, at en forklaring af et vidne eller en sagkyndig skal bekræftes med ed, skal kunne afslås, såfremt vedkommende danske domstol ikke finder sådan bekræftelse påkrævet.

ad artikel 7, stk. 1.

En anmodning om forkyndelse på anden måde end gennem dokumentets formløse overlevering til vedkommende person, skal kunne afslås.

ad artikel 11, stk. 2.

Der tages forbehold over for denne bestemmelse i dens helhed.

ad artikel 13, stk. 1.

Forpligtelsen til at meddele udskrifter af strafferegistrene i henhold til denne bestemmelse begrænses til straffeoplysninger, som vedrører personer, der er sigtet eller tiltalt.

ad artikel 13, stk. 2.

Der tages forbehold over for denne bestemmelse i dens helhed.

Erklæringer:

ad artikel 5, stk. 1.

En anmodning om ransagning eller beslaglæggelse skal kunne afslås, hvis de i art. 5 stk. 1, litra a og c, anførte betingelser ikke er opfyldt.

ad artikel 7, stk. 3.

En stævning, der skal forkyndes for en tiltalt, som opholder sig i Danmark, skal overleveres til dansk myndighed mindst 30 dage forinden det tidspunkt, på hvilket den indstævnte skal give møde.

ad art. 16 stk. 2.

Anmodninger med bilag fra andre lande end England, Frankrig, Irland, Norge, Sverige, Tyskland og Østrig skal være ledsaget af en oversættelse til dansk eller et af Det Europæiske Råds officielle sprog.

Det forbeholdes med hensyn til mere omfattende dokumenter i det enkelte tilfælde at kræve oversættelse til dansk eller lade sådan oversættelse foretage for den anmodende stats regning.

ad artikel 24.

Begrebet judicielle myndigheder bestemmes for Danmarks vedkommende som omfattende domstolene samt anklagemyndigheden, der efter den danske retsplejelov omfatter justitsministeriet, rigsadvokaten, statsadvokaterne, politidirektøren i København og politimestrene.

ad artikel 26.

Den mellem Danmark, Norge og Sverige afsluttede protokol af 26. juni 1957 om gensidig retshjælp forbliver i kraft.

Grækenland

Forbehold:

Den græske regering tager forbehold overfor artiklerne 4 og 11 i denne konvention, som er i uoverensstemmelse med den græske strafferetsplejelov.

Italien

Erklæringer:

For Italiens vedkommende skal begrebet judicielle myndigheder omfatte civile og militære domstole, rigsadvokat, statsadvokater og forhørsdommere samt militære anklagemyndigheder.

ad artikel 15 stk. 6.

I de i artikel 15 stk. 2 omhandlede tilfælde skal der samtidig fremsendes en kopi af retsanmodningen til det italienske justitsministerium.

ad artikel 16 og 21, stk. 3.

Begæringer om retshjælp samt de til begæringen hørende dokumenter skal være ledsaget af en oversættelse til engelsk eller fransk.

Norge

Forbehold:

ad artikel 2.

Retshjælp skal kunne afslås

- a) Hvis der af anklagemyndigheden i Norge eller af judicielle myndigheder i en trediestat er indledt retsforfølgning imod den sigtede i anledning af den eller de forbrydelser, som har givet anledning til retsforfølgning i den begærende stat, eller
- b) hvis den sigtede af en norsk domstol eller af judicielle myndigheder i en trediestat ved endelig dom er domfældt eller frifundet for den eller de forbrydelser, som har givet anledning til retsforfølgningen i det begærende land, eller hvis de nævnte myndigheder har besluttet at undlade eller afslutte strafforfølgning med hensyn til samme lovovertrædelse.

ad artikel 3, stk. 2.

Alle begæringer om, at en forklaring af et vidne eller en sagkyndig skal bekræftes med ed, skal kunne afslås, såfremt vedkommende norske domstol ikke finder sådan bekræftelse påkrævet.

ad artikel 7, stk. 1.

En anmodning om forkyndelse på anden måde end gennem dokumentets formløse overlevering til vedkommende person skal altid kunne afslås.

ad artikel 11, stk. 2.

Den norske regering tager forbehold overfor denne bestemmelse i dens helhed.

ad artikel 13, stk. 1.

Forpligtelsen til at meddele udskrifter af og oplysninger om strafferegistre begrænses til straffeoplysninger, som vedrører personer, der er sigtet for overtrædelse af straffeloven.

ad artikel 13, stk. 2.

Den norske regering tager forbehold overfor denne bestemmelse i dens helhed.

Erklæringer:

ad artikel 5, stk. 1.

Alle anmodninger om ransagning eller beslaglæggelse skal kunne afslås, hvis de i artikel 5, stk. 1, litra a, b og c anførte betingelser ikke er opfyldt.

ad artikel 7, stk. 3.

En stævning, der skal forkyndes for en tiltalt, som opholder sig på norsk territorium, skal overleveres til vedkommende norske myndighed mindst 30 dage før den for fremmøde fastsatte dato.

ad artikel 16, stk. 2.

Alle anmodninger og bilag, der er affattet på andre sprog end norsk, dansk, engelsk eller svensk skal være ledsaget af en norsk oversættelse. Ellers forbeholdes der ret til at lade oversættelse til norsk foretage for den begærende stats regning.

ad artikel 24.

Begrebet judicielle myndigheder bestemmes for Norges vedkommende som omfattende domstolene samt anklagemyndigheden, herunder politimestrene.

ad artikel 26.

Den mellem Danmark, Norge og Sverige afsluttede protokol af 26. juni 1957 om gensidig retshjælp forbliver i kraft.

Udenrigsministeriet, den 17. juli 1963.

Per Hækkerup.

Redaktionel note

J BEK nr 106 af 12/09/1996

J BEK nr 41 af 07/04/1994

J BEK nr 62 af 15/08/1986

visse straffesager: BEK nr 38 af 30/04 1973

Se noteveksling med Forbundsrepublikken Tyskland om gensidig hjælp i

(* 1) Andre landes tiltrædelse og eventuelle forbehold: BEK nr 32 af 26/04 1973

BKI nr 82 af 04/09/1986 Gældende

Offentliggørelsesdato: 04-02-1987

Udenrigsministeriet

Ændrer i/ophæver

- BKI nr 18 af 17/07/1963

Oversigt (indholdsfortegnelse)

- Kapitel I Artikel 1
- Kapitel II Artikel 3
- Kapitel III Artikel 4
- Kapitel IV Artikel 5
- Kapitel I. Under henvisning til Protokollens artikel 8. stk. 2. anerkender

Den fulde tekst

Bekendtgørelse af tillægsprotokol af 17. marts 1978 til den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager (* 1)

I henhold til kgl. resolution af 8. februar 1983 har Danmark ratificeret en af Europarådets ministerudvalg i Strasbourg den 17. marts 1978 udfærdiget tillægsprotokol til den europæiske konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager, jfr. udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 18 af 17. juli 1963, Lovtidende C.

Protokollens ordlyd er som følger:

TILLÆGS PROTOKOL TIL DEN EUROPÆISKE KONVENTION OM GENSIDIG RETSHJÆLP I STRAFFESAGER

Denne protokols signarstater, der er medlemmer af Europarådet, og som ønsker af fremme anvendelsen af den europæiske konvention om gensidig retshjælp i straffesager (i det følgende benævnt »Konventionen«), der blev åbnet for undertegnelse i Strasbourg den 20. april 1959, inden for området fiskale lovovertrædelser, samt

finde det ønskeligt også at udvide Konventionen i visse andre henseender,

er blevet enige om følgende:

Kapitel I

Artikel 1

De kontraherende parter kan ikke udøve den i Konventionens art. 2 a indeholdte ret til at nægte retshjælp udelukkende med den begrundelse, at anmodningen vedrører en lovovertrædelse, der af den anmodede part betragtes som en fiskal lovovertrædelse.

Artikel 2

- 1) Såfremt en kontraherende part har gjort efterkommelse af en retsanmodning om ransagning eller beslaglæggelse af ejendom betinget af, at den forbrydelse, som ligger til grund for retsanmodningen, skal være strafbar efter lovgivningen hos både den begærende og den anmodede part, anses denne betingelse for opfyldt for så vidt angår fiskale forbrydelser, hvis forbrydelsen er strafbar efter den begærende parts lovgivning og kan sidestilles med en forbrydelse af samme slags efter den anmodede parts lovgivning.
- 2) Anmodningen kan ikke afslås med den begrundelse, at der ikke efter den anmodede parts lovgivning opkræves samme slags skatter eller afgifter eller ikke er fastsat nogen regler om skatter, afgifter, told og valuta af tilsvarende slags som i den begærende parts lovgivning.

Kapitel II

Artikel 3

Konventionen finder ligeledes anvendelse på:

- a) forkyndelse af dokumenter vedrørende fuldbyrdelse af en straffedom, inddrivelse af en bøde eller betaling af sagsomkostninger.
- b) foranstaltninger, når afsigelsen af en straffedom eller dennes fuldbyrdelse gøres betinget, i forbindelse med prøveløsladelse, udsættelse af påbegyndelse af fuldbyrdelsen af en straffedom eller afbrydelse af en sådan fuldbyrdelse.

Kapitel III

Artikel 4

Konventionens art. 22 udvides med følgende tekst, idet Konventionens oprindelige art. 22 bliver stk. 1 og følgende bestemmelser stk. 2:

- »2) Enhver kontraherende part, der har tilvejebragt ovennævnte oplysninger, skal desuden på den omhandlede parts anmodning i hvert enkelt tilfælde udlevere denne en genpart af de pågældende straffedomme og foranstaltninger samt andre oplysninger sagen vedrørende således at sidstnævnte part kan vurdere, hvortil disse straffedomme og foranstaltninger nødvendiggør nationale foranstaltninger. Denne procedure varetages af de pågældende parters justitsministerier.«

Kapitel IV

Artikel 5

- 1) Denne protokol er åben for undertegnelse af de af Europarådets medlemsstater, der har undertegnet Konventionen. Den skal ratificeres, accepteres eller godkendes. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenter skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.
  - 2) Protokollen træder i kraft 90 dage efter datoen for deponeringen af det tredje ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument.
- 3) For så vidt angår en signatarstat, der på et senere tidspunkt ratificerer, accepterer eller godkender, træder Protokollen i kraft 90 dage efter deponeringen af nævnte signatarstats ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument.
- 4) Ingen af Europarådets medlemsstater kan ratificere, acceptere eller godkende denne Protokol uden samtidig eller tidligere at have ratificeret Konventionen.

Artikel 6

- 1) Enhver stat, der har tiltrådt Konventionen, kan tiltræde denne Protokol efter dens ikrafttræden.
- 2) En sådan tiltrædelse sker ved hos Europarådets generalsekretær at deponere et tiltrædelsesinstrument, som træder i kraft 90 dage efter deponeringen.

Artikel 7

- 1) Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelsen eller deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument anføre det territorium eller de territorier hvor denne Protokol skal finde anvendelse.
- 2) Enhver stat kan ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument eller på et senere tidspunkt i en erklæring stillet til Europarådets generalsekretær udstrække denne protokol til at omfatte ethvert andet territorium eller hvilke som helst andre territorier, der er anført i erklæringen og for hvis internationale forbindelser den er ansvarlig eller på hvis vegne den er bemyndiget til at indgå forpligtelser.
- 3) Enhver erklæring afgivet i henhold til foranstående stykke kan for så vidt angår ethvert deri anført territorium tilbagekaldes ved fremsendelse af en meddelelse herom til Europarådets generalsekretær. En sådan tilbagekaldelse får virkning seks måneder efter den dato, på hvilken Europarådets generalsekretær har modtaget meddelelsen.

Artikel 8

- 1) Forbehold, der af en kontraherende part er taget over for en bestemmelse i Konventionen, finder også anvendelse på denne Protokol, medmindre denne part anfører andet ved undertegnelsen eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument. Dette gælder også for de erklæringer, der er fremsat i henhold til Konventionens art. 24.
- 2) Enhver stat kan ved undertegnelsen eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklære, at den forbeholder sig ret til
  - a) ikke at anerkende kapitel I, eller til at anerkende det alene med hensyn til visse forbrydelser eller visse af de i art. 1 anførte forbrydelser, eller til ikke at efterkomme retsanmodninger om ransagning eller beslaglæggelse af ejendom i sager omhandlende fiskale forbrydelser
  - b) ikke at anerkende kapitel II.
  - c) ikke at anerkende kapitel III.
- 3) Enhver kontraherende part kan i en erklæring stillet til Europarådets generalsekretær tilbagekalde en erklæring fremsat i henhold til foranstående stykke. En sådan erklæring træder i kraft på modtagelsesdatoen.
- 4) En kontraherende part, der på denne protokol har anvendt et forbehold, som vedrører en bestemmelse i konventionen, eller som har taget forbehold over for en bestemmelse i denne Protokol, kan ikke kræve, at en anden kontraherende part

skal bringe den pågældende bestemmelse i anvendelse; den kan dog, såfremt forbeholdet er partielt eller betinget, kræve anvendelse af bestemmelsen i den udstrækning den selv har anerkendt den.

- 5) Der kan ikke tages andre forbehold over for denne Protokols bestemmelser.

Artikel 9

Denne Protokols bestemmelser er uden præjudice for mere omfattende regler i bilaterale eller multilaterale overenskomster, som de kontraherende stater indbyrdes har afsluttet under anvendelse af Konventionens art. 26, stk. 3.

Artikel 10

Den europæiske strafferetskomite under Europarådet (ECCP) skal orienteres om denne Protokols anvendelse og tage de fornødne skridt til at bane vejen for en mindelig løsning på de vanskeligheder, som dens overholdelse eventuelt måtte afstedkomme.

Artikel 11

- 1) Enhver kontraherende part kan for sit vedkommende opsigse denne protokol i en meddelelse stilet til Europarådets generalsekretær.
- 2) En sådan opsigelse får virkning seks måneder efter, at den er modtaget af Europarådets generalsekretær.
- 3) Opsigelse af Konventionen medfører automatisk opsigelse af denne Protokol.

Artikel 12

Europarådets generalsekretær giver Rådets medlemsstater og enhver stat, der har tiltrådt Konventionen, meddelelse om:

- a) enhver undertegnelse af denne Protokol,
- b) enhver deponering af et ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument.
- c) enhver ikrafttrædelsesdato for denne Protokol i henhold til art. 5 og 6,
- d) enhver erklæring, der er modtaget i henhold til bestemmelserne i art. 7, stk. 2 og 3,
- e) enhver erklæring, der er modtaget i henhold til bestemmelserne i art. 8, stk. 1,
- f) ethvert forbehold, der er taget i henhold til bestemmelserne i art. 8, stk. 2,
- g) tilbagekaldelse af ethvert forbehold i henhold til bestemmelserne i artikel 8, stk. 3,
- h) enhver underretning modtaget i henhold til bestemmelserne i art. 11, samt datoen, på hvilken opsigelsen får virkning.

Til bekræftelse heraf har undertegnede dertil behørigt bemyndigede underskrevet denne protokol.

Udfærdiget i Strasbourg den 17. marts 1978 på engelsk og fransk, hvilke tekster har samme gyldighed, i eet eksemplar, som skal forblive deponeret i Europarådets arkiv. Europarådets generalsekretær skal fremsende bekræftede genpart til hver enkelt signatar- og tiltrædelsesstat.

Tillægsprotokollen er ratificeret eller tiltrådt af følgende lande på de vedføjede datoer:

Sverige	13. juni	1979
Grækenland	24. juli	1981
Nederlandene	12. januar	1982
Danmark	7. marts	1983
Østrig	2. maj	1983
Island	20. juni	1984
Finland	30. januar	1985
Italien	26. november	1985

Nedennævnte lande har ved ratifikation eller tiltrædelse taget forbehold og afgivet erklæringer som følger:

Finland

Forbehold:

I overensstemmelse med Protokollens artikel 8, stk. 1, medmindre der foreligger en erklæring af modsat indhold, finder såvel forbehold, der er taget over for en bestemmelse i konventionen, som erklæringer fremsat i henhold til konventionens artikel 24, også anvendelse på Protokollen.

Italien

I overensstemmelse med Protokollens artikel 8 bekræfter Italien erklæringen afgivet i henhold til Konventionens artikel 24 og anmoder om at få tilføjet på listen over italienske judicielle myndigheder:

- ankedomskolens
- ankesektionen.

Nederlandene

Forbehold:

Kongeriget Nederlandenes regering erklærer, i overensstemmelse med artikel 8, stk. 2 a, i den ovenfor nævnte protokol, at man forbeholder sig ret til ikke at efterkomme skriftlige retsanmodninger om ransagning eller beslaglæggelse af ejendom i sager omhandlende fiskale forbrydelser.

Østrig

Erklæringer:

Kapitel I.

Under henvisning til Protokollens artikel 8, stk. 2, anerkender

Republikken Østrig kapitel 1, alene hvor der er tale om forbrydelser vedrørende skatte-, afgifts- og toldlovgivningen.

På basis af de østrigske forbehold vedrørende Konventionens artikel 2 b), og med henblik på Protokollens artikel 8, stk. 1, erklærer Republikken Østrig, at gensidig retshjælp i henhold til protokollens kapitel I vil blive ydet alene på den betingelse, at - i overensstemmelse med østrigsk lovgivning om hemmeligholdelse - oplysninger og bevismateriale modtaget i forbindelse med begæring om gensidig retshjælp bliver brugt i forbindelse med de straffesager, for hvilke den gensidige retshjælp var begæret, og i forbindelse med direkte relateret retsforfølgning for forbrydelser vedrørende skatte-, afgifts- og toldlovgivningen.

Tillægsprotokollen trådte i medfør af artikel 5, stk. 3, i kraft for Danmark den 5. juni 1983.

Udenrigsministeriet, den 4. september 1986

Uffe Ellemann-Jensen

Redaktionel note

J BEK nr 62 af 08/08/1996

U BEK nr 40 af 15/04/1993

(* 1) Andre landes tiltrædelse: nr 93 af 22/08/1991